

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. T. B.**
správce pozůstalosti původního žalobce R. J.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

za účasti osoby zúčastněné na řízení: Lesy České republiky, s.p.
sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec Králové
500 08 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. JMK 154124/2015, sp. zn. S-JMK 141402/2015/OŽP-Kus

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se původní žalobce R. J. domáhal přezkumu zákonnosti v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jenž bylo vydáno v rámci odvolacího řízení na základě odvolání původního žalobce směřujícího proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru životního prostředí ze dne 24. 9. 2015, č. j. MUH/44745/15/320. Žalobou napadené rozhodnutí změnilo výrok prvostupňového správního rozhodnutí, které:
 - I. podle ust. § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o myslivosti“) změnilo rozhodnutí Okresního úřadu Brno – venkov ze dne 29. 9. 1995, č. j. ŽP 6643/95-Ho o uznání honitby s názvem „Rumunská bažantnice“,
 - II. podle ust. § 17 odst. 1 a § 18 ve spojení s ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti uznalo vlastní honitbu „Nový Dvůr“
 - III. podle ust. § 29 odst. 3 zákona o myslivosti zařadilo honitbu „Nový Dvůr“ do jakostních tříd a stanovilo minimální a normované stavy zvěře,a to tak: že se žádost původního žalobce R. J. ze dne 17. 12. 2012 o uznání vlastní honitby s názvem „Nový Dvůr“ a změnu honitby na základě změny vlastnických vztahů k honebním pozemkům podle ust. § 18 odst. 1 a § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zamítá.
2. Žalovaný dospěl k závěru, že citované žádosti původního žalobce nelze vyhovět. Honební pozemky, které žadatel navrhl uznat za honitbu „Nový Dvůr“ jsou součástí pravomocně uznané honitby „Rumunská bažantnice“, jejímž držitelem je osoba zúčastněná na řízení. Žadatel požádal o změnu honitby „Rumunská bažantnice“ podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, předložil seznam honebních pozemků ve svém vlastnictví o celkové výměře 502,0059 ha, přičemž z této výměry získal po 1. 7. 2002 do svého vlastnictví pozemky o výměře 305,7418 ha. Honební pozemky o výměře 196,2641 ha získal do svého vlastnictví před tímto datem. Rozhodné datum pro provedení změny honitby podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je 1. 7. 2002, což je den, kdy nastala účinnost zákona o myslivosti. Předchozí právní úprava tento důvod změny honitby neobsahovala a toto ustanovení nelze proto vztáhnout na změny vlastnictví, které proběhly před datem 1. 7. 2002. Žalovaný dále zjistil, že návrh předložený žadatelem podmínku vlastnictví 500 ha souvislých honebních pozemků nesplňuje.

II. Obsah žaloby

3. V rámci žalobního návrhu je uvedeno, že účelem ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti bylo, resp. je mj. umožnit vznik tzv. vlastních honiteb, tedy umožnit těm vlastníkům honebních pozemků, kteří se kdykoli po dni nabytí zákona o myslivosti stanou vlastníky více než 500 ha souvislých honebních pozemků, aby mohli požádat o uznání tzv. vlastní honitby (§ 18 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti). Žádný jiný smysl nebo účel citované ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nedává. Původní žalobce se postupně stal vlastníkem více než 500 ha souvislých honebních pozemků a měl právo požádat příslušný orgán státní správy myslivosti o uznání vlastní honitby. Prakticky všechny honební pozemky, které získal původní žalobce do vlastnictví, až dosud byly, resp. jsou součástí několika jiných stávajících uznaných honiteb, v daném případě konkrétně honiteb s názvem „Rumunská bažantnice“, „Velké Němčice“ a „Křepice“. Skutečnost, že původní žalobce část svých pozemků nabyl do vlastnictví po 1. 7. 2002, není právně významná, neboť zákon o

myslivosti použití ust. § 31 odst. 4 s jakýmkoli datem nabytí vlastnictví honebních pozemků nespojuje. Původní žalobce dále namítal, že předložil správnímu orgánu podklady, z nichž jednoznačně vyplývá, že honební pozemky v jeho vlastnictví spolu s honebními pozemky přiřazenými podle ust. § 18 odst. 4 zákona o myslivosti jsou souvislé a dotvářejí honitbu, která odpovídá zásadám tvorby honiteb podle zákona o myslivosti.

4. Žalobce dále namítal, že podle všech dostupných informací a podkladů byla honitba „Rumunská bažantnice“ uvedena do souladu s novým zákonem o myslivosti za nedodržení, resp. v rozporu s ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, neboť stávající držitel a uživatel této honitby (osoba zúčastněná na řízení) je pouze minoritním vlastníkem honebních pozemků v honitbě (pouze cca 400 ha nesouvislých honebních pozemků). Původní žalobce je naproti tomu vlastníkem více než 500 ha honebních pozemků zahrnutých v honitbě „Rumunská bažantnice“ (z toho je více než 480 ha souvislých honebních pozemků). Mezi žalobcem a držitelem a uživatelem honitby „Rumunská bažantnice“ není ohledně honebních pozemků žalobce žádný smluvní vztah, původnímu žalobci nebyla od držitele honitby poskytována žádná náhrada za jeho honební pozemky přiřazené k honitbě „Rumunská bažantnice“.
5. Původní žalobce dále namítal, že dne 20. 11. 2015 nahlédl do správního spisu u žalovaného, přičemž zjistil, že tento není úplný (nebyla založena původní žádost žadatele, chyběly zejména soupisy honebních pozemků, návrh na zařazení honitby do jakostní třídy a stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře, chyběl původní žadatelem předložený mapový zákres hranic honitby „Nový Dvůr“, přičemž namísto jím předložené mapy byla založena jiná mapa se zákresem hranic honitby, kterou však původní žalobce nevyhotovil, ani správnímu orgánu nepředložil.
6. Původní žalobce dále namítal, že na straně 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že mapový zákres honitby je nepřesný, přičemž ovšem takový mapový zákres původní žalobce nevyhotovil, ani správnímu orgánu nepředložil. Pokud jde o pozemek p.č. X, došlo v průběhu správního řízení bez přičinění žadatele ke změně hranic mezi katastrálními územími X a Měnin s tím, že citovaný pozemek, který byl původně v kat. území X je nyní v kat. území Měnin, nicméně jde o honební pozemek, který byl ve vlastnictví původního žalobce a navazuje souvisle na ostatní honební pozemky původního žalobce a jako takový má být zahrnut do honitby Nový Dvůr. Pokud jde o pozemek p.č. X v k. ú. X, ten je v evidenci katastru nemovitostí sice veden jako „ovocný sad“, ve skutečnosti však jde o ornou půdu a jako orná půda je také fakticky využíván. Pokud jde o pozemek p.č. X v k. ú. X, ten je v evidenci katastru nemovitostí veden jako „ostatní plocha“, protože však byl dosud veden jako honební pozemek v rámci uznané honitby „Rumunská bažantnice“, zahrnul ho původní žalobce také do svého návrhu na uznání honitby „Nový Dvůr“. Za situace, kdy pozemky p.č. (PK) X a p.č. X byly také ve vlastnictví původního žalobce, jde o honební pozemky souvislé.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval argumentaci použitou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále doplnil, že honební pozemky původního žalobce splňují podmínku v souvislosti podle věty první ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti, nesplňují však podmínku věty druhé. Podle tohoto ustanovení nezakládají souvislost honebních pozemků jimi spojenými, úzké pozemkové pruhy, které leží ve směru

podélném. Takovými pruhy, které oddělují honební pozemky žadatele, jsou pozemky v k. ú. Velké Němčice p.č. X, X, X, X, X, X a X, všechny dle PK. Tyto pozemky vytváří vždy v řadě po dvou úzké pozemkové pruhy od sebe vzdálené cca 50 m o šířce 8 – 14 m a délce cca 600 m. Tyto honební pozemky jsou souvislé pouze společně s vedlejšími honebními pozemky jiných vlastníků a souvislost by bylo možno akceptovat při vzniku společenstevní honitby a vstupu ostatních vlastníků do honebního společenstva. Přičlenění honebních pozemků jiných vlastníků v případě uznání vlastní honitby nemůže nahradit podmínku souvislosti vlastních honebních pozemků o minimální výměře 500 ha. Na samostatných úzkých honebních pozemcích ve vlastnictví žalobce, kterými jsou souvislé části honebních pozemků propojeny, nelze řádně myslivecky hospodařit. Podle ust. § 17 odst. 6 zákona o myslivosti nelze vytvořit honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala minimální výměry. Toto ustanovení se netýká pouze okrajových částí honitby (výběžků). U vlastní honitby musí tuto podmínku splňovat honební pozemky žadatele. V daném případě nemohl správní orgán ani o jiných honebních pozemcích, než těch, na které se vztahuje ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti rozhodnout. Pozemky jiných vlastníků jsou na základě pravomocného rozhodnutí součástí jiných honiteb. Žalovaný dále uvedl, že uznání honitby „Rumunská bažantnice“ a její uvedení do souladu se zákonem o myslivosti nebylo předmětem správního řízení o uznání honitby „Nový Dvůr“. Nad rámec toho žalovaný uvedl, že honitba „Rumunská bažantnice“ vznikla v souladu s tehdy platnými předpisy a vlastnictví minoritní výměry nebylo v rozporu s ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti a důvodem k zániku honitby. Návrh původního žalobce na uznání honitby projednával s žalovaným několikrát. Vzhledem k tomu, že spisová dokumentace je obsáhlá, v průběhu odvolacího řízení, tedy i dne 20. 11. 2015, kdy byl předložen žalobci spis, nebyla uložena chronologicky. Pracovník, kterému je věc přidělena, nebyl nahlížení přítomen a žalobce zřejmě některé doklady přehlédl. Podklady, které byly krajskému úřadu prvostupňovým správním orgánem předloženy, byly k posouzení žádosti dostatečné. Ohledně mapových podkladů vycházel žalovaný ze zákresu hranic honitby, který byl přílohou rozhodnutí městského úřadu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí a tedy ani proti zákresu hranic honitby neodvolal. Vzhledem k tomu, že se v průběhu řízení rozhodovalo od počátku o shodných pozemcích, nezměnily se ani důvody pro zamítnutí žaloby (datum změny vlastnictví, nesouvislost honebních pozemků). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Stanovisko osoby zúčastněné na řízení

8. Osoba zúčastněná na řízení – Lesy České republiky, s.p. (držitel honitby „Rumunská bažantnice“) v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žádost žalobce o uznání vlastní honitby se týká pozemků, které tvoří a jsou přičleněny k honitbě s názvem „Rumunská bažantnice“, jejímž držitelem je osoba zúčastněná na řízení. Žalobce nemůže žádat o uznání vlastní honitby z důvodu změny vlastnictví honebních pozemků podle zákona o myslivosti, neboť vlastníkem 502 ha honebních pozemků se nestal po 1. 7. 2002, ale průběžně od roku 1993 (po datu 1. 7. 2002 se původní žalobce stal vlastníkem 305,7418 ha). Ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti bylo nově zařazeno do tohoto zákona s účinností od 1. 7. 2002, přičemž dřívější zákon o myslivosti změnu či zánik honitby z důvodů změny vlastnictví honebních pozemků neupravoval. Osoba zúčastněná na řízení v průběhu správního řízení předložila barevné vyhotovení mapy zájmového území uvažované honitby „Nový Dvůr“ podle popisu žadatele a podle soupisu pozemků svědčící

tomu, že honební pozemky žadatele nejsou souvislé podle ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Osoba zúčastněná na řízení vyslovila zásadní nesouhlas s tvrzením žalobce, že by „Rumunská bažantnice“ měla být uvedena do souladu s novým zákonem o myslivosti za nedodržení, resp. rozporu s ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti.

V. Replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

9. V doplňujícím procesním podání ze dne 8. 11. 2016 žalobce zopakoval svůj názor, že zákon o myslivosti nestanoví ve vztahu k právu vlastníka honebních pozemků o minimální celkové výměře 500 ha podat návrh na uznání honitby žádná časová omezení pro nabytí vlastnictví těchto honebních pozemků. Stejně je tomu i v případě práva vlastníka honebních pozemků požádat o změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví. Podmínky pro uznání honitby jsou taxativně stanoveny v § 17 zákona o myslivosti, přičemž toto ustanovení žádné časové určení nabytí vlastnictví honebních pozemků neobsahuje. Žalobce odkázal na výklad ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti obsažený v komentáři k tomuto zákonu (Petr, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2015, str. 126). Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen, že jím vlastněné honební pozemky splňují definici pojmu souvislosti honebních pozemků podle ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Pozemky, na které poukazuje osoba zúčastněná na řízení, leží na ploše zahrnující pozemky – parcely, jejichž vlastníky je více než 100 různých osob, z toho původní žalobce je vlastníkem pozemků – parcel, jejichž výměra odpovídá cca 20 % z celkové výměry této plochy. Celá tato plocha je v současnosti vedena ve zjednodušené evidenci vycházející z údajů pozemkové knihy. Realizací digitalizace katastru obce Velké Němčice budou pozemky každého z vlastníků pozemku na této ploše spojeny v jeden pozemek. 97 % vlastníků pozemků/parcel tvořících citovanou plochu dalo žalobci písemný souhlas s přičleněním svých pozemků v honitbě „Nový Dvůr“ a současně s vystoupením z honitby „Rumunská bažantnice“. Žalobce dále získal souhlas sousedních honebních společenstev s navrhovanými hranicemi. Žalobce dále zopakoval svůj názor a argumentaci týkající se tvrzení, že existence honitby „Rumunská bažantnice“ není a nebyla v souladu se zákonem o myslivosti.

VI. Obsah nařízeného jednání před soudem

10. V rámci nařízeného jednání před soudem dne 24. 1. 2018 setrvali zástupci účastníků řízení i zástupce osoby zúčastněné na řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích jak jsou shora rekapitulována. K důkazu soud provedl přílohy č. 1, 2, 3 a 5 původní žádosti o uznání honitby ze dne 17. 12. 2012, poskytnuté soudu původním žalobcem, neboť tyto se úplně neshodovaly s přílohami žádosti založenými ve správním spise (jedná se o soupisy honebních pozemků, slovní popis honitby „Nový Dvůr“, návrh plánovaných druhů zvěře a jejich normovaných a minimálních stavů a mapový podklad). Soud dále provedl důkaz rozhodnutím Okresního úřadu Brno – venkov, referátu životního prostředí ze dne 13. 11. 2002, č. j. ŽP 9179/2002 – Šm, kterým byla uznána Lesům ČR, s.p., Lesnímu závodu Židlochovice bažantnice o výměře 1 568 ha a dále rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru životního prostředí ze dne 28. 3. 2003, č. j. ŽP – 957/2003 – Km, kterým bylo doplněno rozhodnutí o uznání honitby „Rumunská bažantnice“ vydané referátem životního prostředí Okresního úřadu Brno – venkov dne 29. 9. 1995 pod č. j. ŽP – 6643/95 – Ho, kterým byla zařazena honitba „Rumunská bažantnice“ do jakostních tříd a byly stanoveny minimální normované stavy zvěře (obě listiny jsou založeny v soudním spisu). Zástupci účastníků řízení nenavrhovali provádění dalších důkazů,

zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že původní žalobce vlastnil k datu úmrtí něco přes 550 ha honebních pozemků.

VII. Procesní nástupnictví původního žalobce

11. Procesním podáním ze dne 7. 9. 2016 bylo soudu sděleno, že dne 16. 8. 2016 došlo k úmrtí žalobce p. R. J., přičemž bylo dále dědičkami původního žalobce p. M. V. a p. Z. T. navrženo, aby soud pokračoval v řízení s právním nástupcem původního žalobce – Ing. T. B., správcem pozůstalosti původního žalobce. Usnesením ze dne 27. 4. 2017, č. j. 30 A 7/2016 – 94 soud rozhodl, že v předmětném řízení se pokračuje s právním nástupcem původního žalobce, kterým je Ing. T. B., jenž byl usnesením Okresního soudu Brno – venkov určen pro vykonávání správy celé pozůstalosti po původním žalobci.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména ust. § 65, 68 a 70 s.ř.s.).
13. Mezi účastníky řízení je spor o výklad ve věci použitého ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, podle něhož platí, že změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal. Sporná je mezi účastníky řízení především otázka, zda ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti dopadá jen na případy, kdy došlo ke změně osoby vlastníka honebního pozemku po nabytí účinnosti zákona o myslivosti (dne 1. 7. 2002) či nikoli. Původní žalobce podal dne 17. 12. 2012 návrh na uznání vlastní honitby „Nový Dvůr“, přičemž honební pozemky, které žadatel navrhl uznat za honitbu „Nový Dvůr“ jsou součástí pravomocně uznané honitby „Rumunská bažantnice“, jejímž držitelem je osoba zúčastněná na řízení. Žadatel předložil seznam honebních pozemků ve svém vlastnictví o celkové výměře 502,0059 ha (viz příloha č. 1 žádosti o uznání honitby, nazvané „Soupis honebních pozemků – vlastník J. R. ad 2) a), přičemž mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žadatel – původní žalobce nabyl většinu výměry těchto honebních pozemků (305,7418 ha) po datu 1. 7. 2002. Po odečtení plochy honebních pozemků nabytých do vlastnictví původního žalobce před datem 1. 7. 2002 dojde k poklesu celkové výměry navrhované honitby, která tak nesplňuje zákonem stanovenou minimální výměru 500 ha.
14. Skutkově obdobnou věcí se zabýval Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 1. 3. 2016, č. j. 57 A 119/2014 – 56, přičemž v jím řešené věci bylo tamním žalobcem napadeno rovněž rozhodnutí správního orgánu, kterým v prvním stupni nebyla povolena podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti změna hranic a výměry honiteb uznaných a dále bylo rozhodnuto o neuznání honitby nové a odmítnutí jejího zápisu s tím, že nedošlo k naplnění jedné ze zákonných podmínek pro vznik honitby, kterou je garantovaná rozloha honitby 500 ha ve smyslu ust. § 17 odst. 7 zákona o myslivosti. V citované věci rovněž došlo k situaci, kdy po odečtení pozemků, které byly do vlastnictví nabyty před datem 1. 7. 2002, došlo k poklesu celkové výměry navrhované honitby pod zákonem stanovenou minimální výměru 500 ha. V rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla žaloba tamního žalobce zamítnuta, soud vyslovil, že spor je důsledkem určité kolize mezi výkonem vlastnického práva a práva myslivosti, přičemž shrnující pohled byl uveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 – 49, kde

bylo mj. vysloveno, že honitbu na určitých honebních pozemcích může užívat pouze jediné honební společenstvo. Krajský soud v Plzni dovedl, že ze systematiky zákona o myslivosti a z jazykového výkladu ust. § 31 odst. 4 vyplývá, že rozhodným datem pro posouzení naplnění podmínky dané v tomto ustanovení je datum 1. 7. 2002, tj. den, kdy nabyl účinnosti zákon o myslivosti, přičemž od této doby se posuzuje, zda došlo či nedošlo ke změně vlastnictví honebních pozemků. V jím posuzované věci nebyla naplněna jedna z podmínek pro vznik navrhované honitby, a to zákonem požadovaná výměra 500 ha. Kasační stížnost tamního žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2016, č. j. 4 As 112/2016 – 33 zamítl, přičemž vyšel při interpretaci ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti z následujících úvah:

[22] Podle uvedeného ustanovení: „*změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.*“ K tomu musí Nejvyšší správní soud podotknout, že je nutné rozlišovat mezi skutečností (či událostí), právní skutečností a právní normou, zejména s ohledem na platnost a účinnost právní normy. Skutečnost či událost v nejobecnějším slova smyslu Nejvyšší správní soud chápe jako jakýkoli jev proběhnuvší ve vnější realitě, bez ohledu na to, zda právo s takovým jevem blíže pracuje a reguluje jej. Právní skutečnost je taková podmnožina skutečností, tedy jevů ve vnější realitě, s nimiž právo spojuje vznik, změnu a zánik práv a povinností. Právní normu vykládá jako pravidlo regulující chování lidí ve vnějším světě, tedy stanovící, „co býti má“. Ve vztahu k právní normě je důležité rozlišovat platnost a účinnost. Platnost je časový okamžik publikace právní normy, v případě České republiky ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv podle zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, od něhož se může adresát seznámit s jejím obsahem. Účinnost právní normy pak znamená, že od určitého časového

okamžiku se má adresát právní normy podle ní i chovat. Předpokladem účinnosti právní normy je v demokratickém právním státě zásadně to, že se s ní adresát může seznámit, tj. právní norma nabyla platnosti nejpozději ve stejný okamžik, kdy nabyla i účinnosti. Právní normy tedy až na určité výjimky nepůsobí, neúčinkují zpětně – *lex retro non agit*. Prává retroaktivita je tedy zásadně nepřípustná.

[23] K otázce retroaktivity právního předpisu se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, podle něhož „*právní teorie i praxe činí přitom rozdíl mezi pravou a nepravou retroaktivitou, přičemž je obecně akceptováno vymezení této distinkce právní doktrínou. Z řady definic za autoritativní lze považovat definici E. Tilsche, jenž pravou a nepravou retroaktivitu vymezoval následovně: "Právě zpětné působení nového zákona jest tu jen tehdy, když působí i pro dobu minulou...Neprávě zpětné působení ...tu jest, když nový zákon nařizuje, že ho má být užito i na staré právní poměry již založené, ale teprve od doby, kdy počíná působnost nového zákona anebo od doby ještě pozdější."* (E. Tilsch, *Občanské právo. Obecná část*, Praha 1925, s. 75 -78)

Prává retroaktivita pak "zahrnuje v podstatě dvě odlišné situace", a to za první "stav, že nová úprava dávala vznik (novým právním) vztahům před její účinností za podmínky, které teprve dodatečně stanovila", a za druhé "novela může měnit právní vztahy vzniklé podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona". (L. Tichý, *K časové působnosti novely občanského zákoníku*, *Právník*, č. 12, 1984, s. 1104)

Pro pravou retroaktivitu tudíž platí, že lex posterior ruší (neuznává) právní účinky v době účinnosti legis prioris, popřípadě vyvolává nebo spojuje práva a povinnosti subjektů s takovými skutečnostmi, jež v době účinnosti legis prioris neměly povahu právních skutečností.

V případě retroaktivity nepravé: "nový zákon sice nezakládá právních následků pro minulost, avšak buď povyšuje minulé skutečnosti za podmínku budoucího právního následku (prostá výlučnost) nebo modifikuje pro budoucnost právní následky podle dřívějších zákonů založené ...Nepravé zpětné působení zákona pouze znamená, že nový zákon zachycuje (právně kvalifikuje) minulé skutečnosti nebo že se dotýká (modifikuje, ruší) existujících právních následků, t.j. na skutkové podstaty je založivší váže pro budoucnost jiná práva a jiné povinnosti než zákonodárství dosavadní. Jde zde tudíž o zásah nového zákona jednak do předchozích skutečností, jednak do t.zv. práv nabytých." (A. Procházka, Retroaktivita zákonů. In: Slovník veřejného práva. Sv. III, Brno 1934, s. 800.)

Obecně v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, tj. od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů, existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony, se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita). Aplikuje se tedy princip ochrany minulých právních skutečností, zejména právních konání.

IV/b

Z principu ochrany důvěry občanů v právo vyplývá, že princip nepřípustnosti retroaktivity nelze vztáhnout na zpětné působení právních norem, jež nepředstavují zásah do právní jistoty, resp. nabytých práv. Příkladem takového zpětného působení je situace, v níž za předpokladu rozdílných trestněprávních úprav v době spáchání skutku a v době rozhodování o něm, se skutek posuzuje dle právní úpravy, jež je pro pachatele výhodnější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod).

V souvislosti s analýzou principu retroaktivity je dále nutné zabývat se otázkou možných výjimek z nepřípustnosti

retroaktivity právních norem. Je přitom nezbytné rozlišovat posuzování nepřípustnosti pravé a nepravé retroaktivity.

U retroaktivity pravé platí zásada obecné nepřípustnosti, ze které existují striktně omezené výjimky přípustnosti, u retroaktivity nepravé platí naopak zásada obecné přípustnosti, ze které existují výjimky její nepřípustnosti. Pravou retroaktivitu "lze ospravedlniti nanejvýše tam, kde právní povinnost pro minulost stanovená již dříve alespoň jako mravní povinnost byla pocítována". (A. Procházka, Retroaktivita zákonů. In: Slovník veřejného práva. Sv. III, Brno 1934, s. 800.) Opodstatněně bylo v této souvislosti o časové působnosti Statutu Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku konstatováno: "je-li to zpětná platnost zákona, pak prohlašujeme, že odpovídá naprosto vyšším normám spravedlnosti, které stanovily v praxi všech civilisovaných zemí určité meze pro zpětnou platnost zákona", přičemž za kritérium přípustnosti retroaktivity byl považován "cit spravedlnosti, který je vlastní tomuto světu a který bude pošlapán, zůstanou-li váleční zločinci po druhé světové válce bez trestu". (Zahajovací řeč hlavního žalobce za Velkou Britanii Hartleye Shawcrosse, in: Norimberský proces, Díl 1., Praha 1953, s. 206) Obdobný názor nacházíme i v současné právní teorii: "Obecně platí, že od zásady zákazu retroaktivity se lze odchýlit zcela výjimečně, a to výslovným pozitivním ustanovením. Jak je patrné z historie, důvodem k takovým postupům byla situace, kdy by se právní jistota dostala do příkrého rozporu s jistotou sociální a s právním vědomím, jak tomu bylo v ČSR v případě retribučních dekretů. Zpětnou působnost zákona na občanskoprávní poměry by bylo

možno odůvodnit též veřejným pořádkem (ordre public), především jestliže by byly dotčeny předpisy absolutně kogentní, jež byly vydány v důsledku určité mezní situace přerodu hodnot ve společnosti." (L. Tichý, op. cit., s. 1102)

Kriteriem přípustnosti výjimek z principu zákazu pravé retroaktivity je legislativní zásada "ochrany oprávněné důvěry ve stálost právního řádu". (A. Procházka, Základy práva intertemporálního, Brno 1928, s. 111)

O oprávněné důvěře nelze uvažovat za předpokladu, když právní subjekt s retroaktivní regulací musí, resp. musel počítat. Příkladem takovéto situace je působení právní normy, stojící v příkrém rozporu se zásadními, obecně uznanými principy humanity a morálky: "V našem právním řádě můžeme ospravedlniti odkazem na předchozí vládnoucí mravní přesvědčení na př. zpětnou platnost lichevních zákonů (viz § 13 zák. č. 47/1881 ř. z., § 10 cís. nař. č. 275/1914 ř. z., § 105 III. dílčí nov. k obč. zák.)." (A. Procházka, Retroaktivita zákonů. In: Slovník veřejného práva. Sv. III, Brno 1934, s. 800.)"

[24] Nejvyšší správní soud má přitom za to, že stěžovatel se fakticky pravé retroaktivity domáhá, neboť požaduje, aby bylo pravidlo chování obsažené v ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti aplikovatelné i na situace, které se udály před nabytím jeho účinnosti, zde na změnu osoby vlastníka honebních pozemků před 1. 7. 2002. Takový postup však není přípustný, neboť by narušil fungování právního řádu a zasáhl by do ochrany oprávněné důvěry ve stálost právního řádu. Jeho požadavku tedy správní orgány správně nevyhověly, jelikož citované ustanovení na daný případ vůbec nedopadalo.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s výtkami stěžovatele, že v důsledku napadeného rozhodnutí jsou vlastníci předmětných pozemků nepřiměřeně omezováni, neboť nemístně ztotožňuje vlastnické právo a právo myslivosti. Jak totiž vysvětlil Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, „je třeba brát zřetel na to – jak již bylo řečeno – že z vlastnického práva

samotného nevyplývá právo myslivosti, je pouze indikátorem pro místní určení realizace tohoto práva, tj. stanovení,

na kterých pozemcích lze právo myslivosti vykonávat... vlastnické právo k příslušnému pozemku je podmínkou členství, členství však nevzniká automaticky. Má-li konkrétní vlastník zájem se na činnosti honebního společenstva podílet, může se stát jeho členem. Jeho působení je plně vedeno zásadou vigilantibus iura scripta sunt. Vlastník, který se účastní na činnosti honebního společenstva, se tak může – vedle povinností, které pro něj z členství plynou – podílet i na rozhodování a participovat tak na způsobu realizace zákonných povinností honebního společenstva. S ohledem na povahu účasti v honebním společenstvu nelze v mechanismu vyrovnávání hranic pozemku bez souhlasu vlastníka spatřovat prvek protiústavnosti. Právo účasti v honebním společenstvu, jakož i právo realizovat právo myslivosti z něj vyplývající, jsou právní kategorie odlišné svou povahou od práva vlastnického a nepožívají ústavněprávních kvalitativně shodných garancí a neexistuje na ně zákonný nárok ani v rovině jednoduchého práva.“

15. Krajský soud v Brně se ztotožňuje s citovaným názorem vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu a shodně s ním konstatuje, že pravidlo chování obsažené v ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze aplikovat i na situace, které se udály před nabytím jeho účinnosti, zde na změnu osoby vlastníka honebních pozemků před 1. 7. 2002. Žalovaný proto žádosti žalobce o postup ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o

myslivosti ve vztahu k honitbě „Rumunská bažantnice“ správně nevyhověl, neboť citované ustanovení na daný případ vůbec nedopadalo. Za uvedeného stavu pak žalobce nesplnil podmínku pro uznání honitby ve smyslu ust. § 18 odst. 2 ve spojení s ust. § 17 zákona o myslivosti, zejména stanovenou v odst. 7 (minimální výměra honitby pro tzv. honitby je 500 ha). Za uvedeného stavu nelze přisvědčit žalobní námitce ohledně nesprávného výkladu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, přičemž ze shora uvedeného vyplývá, že se žalovaný nedopustil nezákonného rozhodnutí ani ve vztahu k žádosti o uznání vlastní nové honitby, neboť žalobce nesplnil podmínky pro její uznání, jak bylo shora uvedeno. Námitka tvrdící splnění podmínky v souvislosti honebních pozemků je ve vztahu ke shora konstatovanému nenaplnění minimální výměry honitby ve smyslu ust. § 17 odst. 7 zákona o myslivosti nerozhodná. Rovněž tak otázka uvedení honitby „Rumunská bažantnice“ do souladu se zákonem o myslivosti byla předmětem samostatného správního řízení. K otázce úplnosti správních podkladů, z nichž vycházel při vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný soud uvádí, že podklady, které absentovaly, resp. nebyly zcela totožné s listinami založenými ve správním spise, provedl soud důkaz, a to ve verzích nabídnutých k žalobě původním žalobcem (viz část VI. tohoto rozsudku). Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IX. Náklady řízení

16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud postupem ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů řízení jí nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. ledna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu